

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 14 0 К 002823 17 Кж 9
Бања Лука, 13.04.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића као председника вијећа, Драгомира Миљевића и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Н. Б., због кривичног дјела убиства из члана 148. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца у Источном Сарајеву, оптуженог и његовог браниоца изјављеним против рјешења Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 002823 15 К од 15.11.2016. године, у сједници вијећа којој су присуствовали републички јавни тужилац Бранка Милошевић, оптужени и његов бранилац Ц. Х., адвокат из С., донио је 13.04.2017. године,

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване жалбе оптуженог и његовог браниоца, а уважава жалба окружног јавног тужиоца и преиначава у одлуци о казни пресуда Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 002823 15 К од 15.11.2016. године, тако што се оптужени Н. Б. због кривичног дјела убиства из члана 148. став 1. КЗ РС за које је том пресудом оглашен кривим, осуђује на казну затвора у трајању од 11 (једанаест) година, у коју му се на основу члана 44. став 1. КЗ РС урачунава вријеме проведено у притвору од 28.08.2015. године, па надаље.

У преосталом дијелу првостепена пресуда остаје неизмијењена.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 002823 15 К од 15.11.2016. године, оптужени Н. Б. је оглашен кривим због кривичног дјела убиства из члана 148. став 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и за то дјело осуђен на казну затвора у трајању од 9 (девет) година.

На основу члана 44. оптуженом је у изречену казну урачунато вријеме проведено у притвору од 28.08.2015. године па надаље.

На основу члана 62. КЗ РС од оптуженог је одузета пушка М-48 са осталим подацима о истој наведеним у изреци ове одлуке из побијане пресуде, те два метка калибра 7,9 мм.

На основу члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС) оптужени је ослобођен дужности плаћања трошкова кривичног поступка.

Против те пресуде благовремено су изјавили жалбе окружни јавни тужилац, оптужени и његов бранилац.

Окружни јавни тужилац побија пресуду због одлуке о казни и предлаже да се пресуда преиначи и оптуженом изрекне већа казна.

Оптужени побија пресуду „због непотпуно и неправилно утврђеног чињеничног стања“, повреде Кривичног закона и одлуке о казни, с приједлогом да се та пресуда преиначи и он ослободи од оптужбе, или укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Бранилац оптуженог побија пресуду због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. и 2. ЗКП РС, повреде Кривичног закона, „погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања“ и одлуке о кривичним санкцијама и трошковима кривичног поступка. Ова жалба предлаже да се првостепена пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе у складу са чланом 11. КЗ РС, односно да се првостепена пресуда укине и предмет врати на поновно суђење првостепеном суду, или да се пред овим судом одржи претрес.

Бранилац оптуженог је поднијела одговор на жалбу тужиоца и предложила да се та жалба одбије као неоснована.

На сједници вијећа странке и бранилац су изложили жалбе и остали код навода и приједлога из жалби, оптужени је подржао и жалбу свога браниоца, а бранилац је изложила и одговор на жалбу тужиоца.

Разматрајући спис, побијану пресуду, жалбе и одговор браниоца на жалбу тужиоца, а све у складу са чланом 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. ЗКП РС, жалба браниоца не конкретизује, дакле, не указује у чему се те повреде састоје, па жалбени приговори у овом дијелу нису основани. Када је ријеч о битним повредама из члана 311. став 2. ЗКП РС жалба указује на повреде одредаба ЗКП РС из члана 3. став 2., члана 6. став 2., чланова 14., 17., 37., 115., 116., 137., 226, 228., 278. став 2. и члана 288. став 1. ЗКП РС, али у тим приговорима се не образлаже у чему се састоји погрешна примјена наведених одредаба у конкретном случају и да ли је то имало или могло имати утицаја на правилност и законитост доношења пресуде. Истакнути приговори се прије свега односе на мањкавост чињеничне основе побијане пресуде, о чему ће више ријечи бити у наредном дијелу образложења ове пресуде.

Кључна теза жалби оптуженог и браниоца се заснива на тврдњи да су у поступку који је претходио доношењу пресуде, како у фази истраге, тако и у току главног претреса, почев од радње увиђаја, као и других радњи проведених

у истрази учињени пропусти који су се одразили на правилност и законитост пресуде, јер тужилац није прибављао доказ и у корист одбране, на шта је обавезан према одредби члана 14. став 2. ЗКП РС. Жалбе у образложењу истичу, а посебно жалба браниоца, да нису одузети и вјештачени мобилни телефони од лица која се непосредно могу довести у везу са догађајем који је предмет суђења, нити су предузете радње у циљу проналажења пиштоља за којег жалба тврди да је био у посједу оштећеног В. В. у вријеме када је он лишен живота од стране оптуженог. Слиједећи те тврдње, жалба полази од става да је оптужени два хица у оштећеног В. испалио под околностима из којих је првостепени суд требао закључити да је испаливањем тих хитаца он отклањао истовремени противправни напад оштећеног, с циљем да заштити свједока Г. Г. и његову кћерку А.

Изнесени приговори жалбе оптуженог и његовог браниоца, уз критички осврт на садржај изведених доказа који је изнесен у побијаној пресуди, а који докази су по оцјени овога суда оцијењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, овај суд налази да је та оцјена потпуна и правилна, да пресуда садржи образложење које је својим садржајем у потпуности у складу са одредбом члана 304. став 7. ЗКП РС, па су слиједом тога приговори жалбе браниоца како у погледу повреда одредаба ЗКП РС, односно пропуста на које жалба указује да су учињени у поступку који је претходио доношењу побијане пресуде (у истрази и на главном претресу), неосновани. Побијана пресуда је детаљно образложила понашање оштећеног В. В. и његовог брата Д., наводећи у образложењу да су се они недолично понашали при уласку у угоститељски објекат пред којим се догађај десио, да су били бучни, које понашање је објективно и могло изазвати оправдану реакцију присутних у и испред угоститељског објекта, али је изведеним доказима оптужбе на несумњив начин утврђено да оштећени В. В. уза се није имао оружје, а нити је живот свједока Г. Г. и његове кћерке А. понашањем, односно поступцима оштећеног В. В. био доведен у питање, што би оправдало понашање оптуженог испаливањем два хица у правцу оштећеног и лишење живота. Дакле, не може се, како то тврде жалбе, изводити закључак о поступању оптуженог у нужној одбрани, што би искључивало постојање кривичног дјела, нити се може говорити о прекорачењу нужне одбране што би представљало основ за блаже кажњавање.

У вези са приговорима који се износе у жалбама оптуженог и браниоца, у жалбеном основу побијања пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, ти приговори нису основани, јер су сви докази како оптужбе, тако и одбране, укључујући и свједочење оптуженог, правилно оцијењени и на основу такве оцјене коју прихвата и овај суд, је на несумњив начин утврђено да је оптужени у вријеме, на начин и под околностима описаним у изреци побијане пресуде учинио кривично дјело убиства из члана 148. став 1. КЗ РС. Побијана пресуда је на страни 21. први пасус образложила зашто су одбијени приједлози одбране за провођење доказа саслушањем свједока З. С., а на околности наведене у том дијелу образложења пресуде.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање правилно је примјењен Кривични закон, јер су радње оптуженог описане у изреци побијане пресуде правилно квалификоване као кривично дјело убиства из члана 148. став

1. КЗ РС, па жалбени приговори оптуженог и браниоца а је на штету оптуженог повријеђен Кривични закон, нису основани.

Одлуку о изреченој казни побијају све жалбе.

Жалба тужиоца се залаже за изрицање веће казне, а жалба оптуженог и браниоца за изрицање мање казне.

Оцјењујући те жалбене приговоре, овај суд налази да жалбе оптуженог и његовог браниоца нису основане, а да је жалба тужиоца основана из следећих разлога:

За кривично дјело убиства из члана 148. став 1. КЗ РС прописана је казна затвора најмање 5 (пет) година, а према одредби члана 32. КЗ РС казна затвора не може бити дужа од 20 (двадесет) година. Дакле, за ово кривично дјело је по закону могуће изрећи казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година. Првостепени суд је на страни оптуженог утврдио олакшавајуће околности, али и као отежавајућу околност ранију осуђиваност за истоврсно кривично дјело, јер је оптужени пресудом Кантоналног суда у Сарајеву број К-54/00 од 14.07.2000. године осуђен на казну затвора у трајању од 12 (дванаест) година и 10 (десет) мјесеци и коју је издржао. Очигледно је, обзиром да је оптужени након што је издржао казну изречену том пресудом починио исто кривично дјело, што по оцјени овог суда несумњиво указује да ранија осуда није постигла сврху кажњавања коју прописује одредаба члана 28. КЗ РС, на шта је основано указала жалба тужиоца, залажући се да се оптуженом ирекне казна већа од оне изречене побијаном пресудом.

Из тих разлога овај суд је жалбу тужиоца уважио, преиначио у одлуци о казни побијану пресуду и оптуженом изрекао казну затвора у трајању од 11 (једанаест) година, налазећи да је мјера изречене казне потребна и довољна да се оствари сврха кажњавања како с аспекта опште (генералне) тако и посебне (специјалне) превенције, јер се та сврха по оцјени овога суда не би могла остварити казном која је оптуженом изречена побијаном пресудом.

Из свих наведених разлога одлучено је као у изреци ове пресуде на основу члана 328. став 1. ЗКП РС.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић